

“मीठे बच्चे— यो अनौठो पढाइ बेहदको बाबाले पढाउनुहुन्छ, बाबा र उहाँको पढाइमा कुनै पनि संशय आउनु हुँदैन ।
पहिला निश्चय हुनुपर्छ, हामीलाई पढाउनेवाला को हुनुहुन्छ ?”

प्रश्नः— तिमी बच्चाहरूलाई निरन्तर यादको यात्रामा रहनको लागि श्रीमत किन मिल्छ ?

उत्तरः— किनकि माया दुश्मन अहिले पनि तिम्रो पछाडि छ, जसले तिमीलाई गिराएको हो । अहिले त्यो तिमीलाई पिछ्छा गर्न छोड्दैन, यसैले लापरवाही नगर । छन त तिमी संगमयुगमा छौ, तर आधाकल्प ऊसँग रहेका हौ, यसैले छिट्टै छोड्दैन । याद गर्न बिस्रियौ भने मायाले विकर्म गराउँछ । यसैले खबरदार रहनु पर्छ । आसुरी मतमा चलनु हुँदैन ।

ओम् शान्ति । अहिले बच्चाहरू पनि छन्, बाबा पनि हुनुहुन्छ । बाबा अनेक बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ— बच्चे ! सबै बच्चाहरूले फेरि भन्छन् ‘बाबा !’ धेरै छोरा-छोरी छन् । तिमी सम्झन्छौ— यो ज्ञान हामी आत्माहरूको लागि नै हो । एक बाबाका कति धेरै सन्तान छन् । बच्चाहरूले जानेका छन्— बाबा पढाउन आउनुभएको छ । उहाँ सर्वप्रथम बाबा हुनुहुन्छ, फेरि टिचर हुनुहुन्छ, फेरि गुरु हुनुहुन्छ । अब बाबा त बाबा नै हो । फेरि पावन बनाउनको लागि यादको यात्रा सिकाउनुहुन्छ । त्यस्तै यो पनि बच्चाहरूले जानेका छन्— यो पढाइ अनौठो छ । ड्रामाको आदि-मध्य-अन्तको रहस्य बाबा सिवाय अरू कसैले बताउन सक्दैन, यसैले उहाँलाई बेहदको बाबा भनिन्छ । यो निश्चय त बच्चाहरूलाई अवश्य बस्दछ, यसमा संशयको कुरा उठ्न सक्दैन । यति बेहदको पढाइ, बेहदको बाबा सिवाय अरू कसैले पढाउन सक्दैन । बोलाउँछन्— बाबा आउनुहोस्, हामीलाई पावन दुनियाँमा लैजानुहोस् किनकि यो हो पतित दुनियाँ । पावन दुनियाँमा लैजानुहुन्छ बाबा । त्यहाँ कहाँ भनिन्छ र, बाबा आउनुहोस्, पावन दुनियाँमा लिएर जानुहोस् । बच्चाहरू जान्दछन्— हामी आत्माहरूका उहाँ बाबा हुनुहुन्छ । त्यसैले देहको भान टुट्दछ । आत्मा भन्छ— उहाँ हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ । अब यो त निश्चय रहनुपर्छ— वास्तवमा बाबा विना कसैले यति ज्ञान दिन सक्दैन । पहिले त यो निश्चय बुद्धि हुनुपर्छ । निश्चय पनि आत्मालाई बुद्धिमा हुन्छ । हाम्रो उहाँ बाबा हुनुहुन्छ, आत्मालाई यो ज्ञान मिल्छ । यो धेरै पक्का निश्चय बच्चाहरूलाई हुनुपर्छ । मुखबाट भन्नु केही पनि छैन । हामी आत्माले एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छौं । आत्मामा नै सबै संस्कार हुन्छन् ।

अब तिमी जान्दछौ— बाबा आउनुभएको छ, हामीलाई यसरी पढाउनुहुन्छ, कर्म सिकाउनुहुन्छ जसले गर्दा हामी यस दुनियाँमा अब आउँदैनौं । ती मानिसहरूले त सम्झन्छन्— यस दुनियाँमा आउनुपर्छ । तिमी यस्तो सम्झ्दैनौ । तिमी यो अमरकथा सुनेर अमरपुरीमा जान्छौ । अमरपुरी अर्थात् जहाँ सधैं अमर रहनेछौं । सत्ययुग-त्रेता हो अमरपुरी । बच्चाहरूलाई कति खुशी हुनुपर्छ । यो पढाइ बाबा सिवाय अरू कसैले पढाउन सक्दैन । बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ, अरू जो शिक्षक छन् ती साधारण मानिस हुन् । यहाँ तिमी जसलाई पतित-पावन, दुःख-हर्ता सुख-कर्ता भन्ने गर्छौ, उहाँ बाबा अहिले सम्मुख पढाइरहनुभएको छ । विना सम्मुख राजयोगको पढाइ कसरी पढाउने ? बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी मीठा बच्चाहरूलाई यहाँ पढाउन आउँछु । पढाउनको लागि यिनमा (ब्रह्मामा) प्रवेश गर्छु । वास्तवमा भगवानुवाच पनि छ, त्यसैले अवश्य उहाँलाई शरीर चाहिन्छ । न केवल मुख, सारा शरीर चाहिन्छ । स्वयम् भन्नुहुन्छ— मीठा प्यारा रूहानी बच्चाहरू, म कल्प-कल्प पुरुषोत्तम संगमयुगे साधारण तनमा आउँछु । धेरै गरिब पनि होइन, धेरै धनवान् पनि होइन, साधारण छ । यो त तिमी बच्चाहरूलाई निश्चय हुनुपर्छ, उहाँ हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ, हामी आत्मा हौं । हामी आत्माहरूका बाबा हुनुहुन्छ । सारा दुनियाँका, जति पनि मनुष्य मात्रका आत्माहरू छन्, ती सबैका बाबा हुनुहुन्छ । यसैले उहाँलाई बेहदका बाबा भनिन्छ । शिवजयन्ती मनाउँछन्, यसको बारेमा पनि कसैलाई थाहा छैन । कसैसँग पनि सोध्न सक्छौ— शिवजयन्ती कहिलेदेखि मनाउँदै आएका हौं ? भन्नेछन्, परम्परादेखि । त्यो पनि कहिलेबाट ? कुनै मिति त हुनुपर्ने नै ! ड्रामा त अनादि छ । तर एक्टिभिटी, जुन ड्रामा हुन्छ त्यसको तिथि-मिति त चाहिन्छ नि । यो त कसैले पनि जान्दैनन् । हाम्रो शिवबाबा आउनुहुन्छ, यस्तो स्नेहले जयन्ती मनाउँदैनन् । नेहरूको जयन्ती त्यो स्नेहले मनाउँछन् । आँसु पनि आउँछ । शिवजयन्तीको बारेमा कसैलाई पनि थाहा छैन । अहिले तिमी बच्चाहरू अनुभवी छौ । अनेक मानिसहरू छन्, जसलाई केही पनि थाहा छैन । कति मेला लाग्छ । त्यहाँ जो जान्छन् उनले बताउन सक्छन्— सत्य सत्य के हो ? जसरी बाबाले अमरनाथको पनि दृष्टान्त बताएका थिए, त्यहाँ गएर देख्ने— सत्य सत्य के हो ? अरूले त जे अरूद्वारा सुन्छन्, त्यही बताउँछन् । कसैले भने बरफको लिङ्ग बन्छ, भन्नेछन् सत्य । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई अनुभव भएको छ— ठीक के हो, बेठीक के हो । अहिलेसम्म जे जति सुन्दै-पढ्दै आयौ, त्यो सबै थियो बेठीक । गायन पनि छ नि— भूटो काया... यो हो भूट खण्ड, त्यो हो सच खण्ड । सत्ययुग, त्रेता, द्वापर बितिसक्यो, अहिले कलियुग चलिरहेको छ । यो पनि धेरै कमले मात्रै जान्दछन् । तिम्रो बुद्धिमा

सबै विचार रहन्छन् । बाबाको पासमा सारा ज्ञान छ, उहाँलाई भनिन्छ ज्ञानको सागर । उहाँको पासमा जुन ज्ञान छ, त्यो यस तनद्वारा दिएर हामीलाई आफूसमान बनाइरहनुभएको छ । जसरी टिचरले पनि आफू समान बनाउँछन्, त्यस्तै बेहदको बाबाले पनि कोशिश गरेर आफू समान बनाउनुहुन्छ । लौकिक बुवाले आफू समान बनाउँदैनन् । तिमी अहिले आएका छौ बेहदको बाबाको पासमा । उहाँले जान्नुहुन्छ— मैले बच्चाहरूलाई आफू समान बनाउनु छ । जस्तै टिचरले आफू समान बनाउँछन्, तर नम्बरवार बन्छन् । यहाँ बाबाले पनि यस्तै भन्नुहुन्छ, नम्बरवार बन्नेछन् । मैले जे पढाउँछु, त्यो हो अविनाशी पढाइ । जसले जति पढ्छ, त्यो व्यर्थ जानेछैन । पछि गएर स्वयम् भन्नेछन्— मैले ४ वर्ष पहिले, ८ वर्ष पहिले कोहीबाट ज्ञान सुनेको थिएँ, अब फेरि आएको छु । फेरि कोही त पूरै राम्रोसँग लाग्छन् । शमा त हो, फेरि उहाँमाथि कोही त पुतली जस्तै भएर एकदम स्वाहा हुन्छन् । कोही चक्कर लगाएर जान्छन् । शुरूमा बाबा (ज्योति)मा धेरै पुतलीहरू (परवाना) मोहित भए । ड्रामाको योजना अनुसार भट्टी बन्नु थियो । कल्प-कल्प यस्तै हुँदै आएको छ । जे बित्यो, कल्प पहिले पनि यस्तै भएको थियो । पछि फेरि पनि यस्तै हुनेछ । बाँकी यो पक्का निश्चय राख कि हामी आत्मा हौं । बाबाले हामीलाई पढाइरहनुभएको छ । यस निश्चयमा पक्का होऊ, नबिर्स । यस्तो कोही मनुष्य हुँदैन जसले आफ्नो बुवालाई बुवा नै नमानोस् । हुन सक्छ, छोडिदेला, तर पनि सम्भन्छ— मैले बुवालाई छोडें । यहाँ त बेहदको बुवा हुनुहुन्छ, उहाँलाई त हामीले कहिल्यै पनि छोड्नेछैनौं । अन्तिमसम्म साथमा रहनेछौं । शिवबाबा त सबैको सद्गति गर्नेवाला हुनुहुन्छ । ५ हजार वर्षपछि आउनुहुन्छ । यो पनि सम्भन्छन्, सत्ययुगमा धेरै कम मानिस हुन्छन् । बाँकी सबै शान्तिधाममा रहन्छन् । यो ज्ञान पनि बाबाले नै सुनाउनुहुन्छ, अरू कसैले सुनाउन सक्दैन । कसैको बुद्धिमा बस्न सक्दैन । तिमी आत्माहरूका उहाँ बुवा हुनुहुन्छ । उहाँ चैतन्य बीजरूप हुनुहुन्छ । के ज्ञान दिनुहुन्छ ? सृष्टिरूपी वृक्षको । रचयिताले अवश्य रचना कै ज्ञान दिनुहुन्छ । तिमीलाई सत्ययुग कहिले थियो भन्ने कहाँ थाहा थियो र !

अहिले तिमी सम्मुख बसेका छौ, बाबा कुरा गरिरहनुभएको छ । पक्का निश्चय गर्छौ— यहाँ हामी सबै आत्माहरूका बाबा हुनुहुन्छ, हामीलाई पढाइरहनुभएको छ । उहाँ कुनै शारीरिक टिचर हुनुहुन्न । यस शरीरमा, पढाउनेवाला उहाँ निराकार शिवबाबा विराजमान हुनुहुन्छ । उहाँ निराकार भएर पनि ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ । मनुष्यले त भन्ने गर्छन्— उहाँको कुनै आकार छैन । महिमा पनि गर्छन्— ज्ञानका सागर, सुखका सागर । तर बुझ्दैनन् । ड्रामा अनुसार धेरै टाढा गएका छन् । बाबाले धेरै नजिक ल्याउनुहुन्छ । यो त ५ हजार वर्षको कुरा हो । तिमी सम्भन्छौ— हर ५ हजार वर्षपछि हामीलाई पढाउन आउनुहुन्छ । यो ज्ञान अरू कसैबाट मिल्न सक्दैन । यो ज्ञान हो नै नयाँ दुनियाँको लागि । कुनै पनि मानिसले दिन सक्दैन किनकि तमोप्रधान छन् । उनीहरूले कसैलाई सतोप्रधान बनाउन सक्दैनन् । तिनीहरू त तमोप्रधान हुँदै जान्छन् ।

तिमी अहिले जान्दछौ— बाबाले हामीलाई यिनमा प्रवेश गरेर बताइरहनुभएको छ, अनि फेरि बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, गफलत (गल्ती) नगर । दुश्मन अहिले पनि तिम्रो पछि छ, जसले नै तिमीलाई गिराएको हो । ऊ अहिले तिम्रो पिछ्छा गर्न छोड्दैन । छन त तिमी संगमयुगमा छौ, तर आधाकल्प तिमी उसको भएर रह्यौ, त्यसैले उसले यति छिट्टै छोड्नेछैन । खबरदार रहँदैनौ, याद गर्दैनौ भने फेरि अभै विकर्म गराइदिनेछ । फेरि केही न केही थप्पड लागिरहनेछ । अहिले त हेर, मानिसहरू आफूले आफैँलाई थप्पड मारिरहन्छन् । के के भन्ने गर्छन् ! शिव-शंकर दुवैलाई एकै भन्ने गर्छन् । शंकरको कर्तव्य के हो, शिवको के हो ? कति फरक छ । शिव त हुनुहुन्छ उँच भन्दा उँच भगवान्, शंकर देवता । फेरि शिव-शंकर दुवैलाई एउटै कसरी भन्ने गर्छन् ! पार्ट नै दुवैको अलग-अलग छ । यहाँ पनि धेरैको यस्तै यस्तै नाम छन्— राधेकृष्ण, लक्ष्मीनारायण, शिवशंकर... दुवै नाम स्वयम्को लागि राख्ने गर्छन् । त्यसैले बच्चाहरूले सम्भन्छन्— यस समयसम्म जे बाबाले सम्भाउनुभएको छ, त्यो फेरि दोहोरिनेछ । बाँकी केही दिन मात्र छ । बाबा कहाँ बसिरहनुहुन्छ र । बच्चाहरू नम्बरवार पढेर पूरा कर्मातीत बन्नेछन् । ड्रामा अनुसार माला पनि बन्नेछ । कुनचाहिँ माला ? सबै आत्माहरूको माला बन्नेछ, अनि फेरि फर्केर जानेछन् । तिम्रो माला त नम्बरवार छ । शिवबाबाको माला धेरै लामो छ । वहाँबाट नम्बरवार आउँछन् पार्ट खेल । तिमी सबै बाबा-बाबा भन्छौ । सबै एकै मालाका दाना हौं । सबैलाई विष्णुको मालाको दाना भनिदैन । यो बाबा बसेर पढाउनुहुन्छ । सूर्यवंशी बन्नु नै छ । सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी जुन बितिसक्यो छ, त्यो फेरि बन्नेछ । त्यो पद प्राप्त हुन्छ नै पढाइबाट । बाबाको पढाइ विना यो पद मिल्न सक्दैन । चित्र पनि छन्, तर कसैले पनि हामी यस्तै बन्न सक्छौ भनेर पुरुषार्थ (एक्टिभिटी) गर्दैनन् । कथा पनि सत्यनारायणको सुन्छन् । गरुड पुराणमा सबै यस्ता कुराहरू छन् जुन बसेर

मानिसहरूले सुनाउँछन् । बाबा भन्नुहुन्छ— यो विषय वैतरणी नदी, रौरव नर्क हो । खास भारतवर्षलाई भनिन्छ । बृहस्पतिको दशा पनि भारतवर्षमाथि बसेको छ । वृक्षपतिले पनि यहाँ रहनेलाई नै पठाउनुहुन्छ । बेहदको बाबा बसेर बेहदका कुरा सम्भाउनुहुन्छ । दशा बस्दछ । राहुको पनि दशा हुन्छ, यसैले भन्ने गर्छन्— दे दान तो छुटे ग्रहण । बाबा पनि भन्नुहुन्छ— यस कलियुग अन्त्यमा राहुको दशा सबै माथि बसेको छ । अब म वृक्षपति आएको छु— बृहस्पतिको दशा बसाउन । सत्ययुगमा बृहस्पतिको दशा थियो । अहिले छ राहुको दशा । यो बेहदको कुरा हो । यो कुनै शास्त्र आदिमा छैन । यो पत्रिका (म्यागाजिन) आदि पनि उनीहरूकै समझमा आउँछ जसले पहिले केही न केही बुझेका होलान् । पत्रिका पढेपछि फेरि ऊ धेरै बुझ्नको लागि दौडिनेछ । अरूले त केही पनि बुझ्दैनन् । जसले थोरै पढेर फेरि छोडिदिन्छन् भने उनीहरूमा थोरै मात्र पनि ज्ञान घृत थपियो फेरि ब्युभिनेछन् । ज्ञानलाई घृत (घिउ) पनि भनिन्छ । निम्न लागेको दीपकमा बाबा आएर ज्ञान घृत थप्नुहुन्छ । भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, मायाको तुफान आउनेछ, दियोलाई निभाउन सक्छ । शमामाथि कुनै परवाना (पुतली) जलेर मर्छन्, कुनै चक्कर लगाएर जान्छन् । त्यही कुरा अहिले यथार्थमा (प्राक्टिकलमा) चलिरहेको छ । नम्बरवार सबै पुतली हुन् । पहिले पहिले एकदम घरबार छोडेर आए, परवाना बने । मानौं एकदम चिट्ठा (लट्री) नै मिल्यो । जे बित्यो, तिमीले फेरि यस्तै गर्नेछौ । जान त गए, यस्तो नसम्भ स्वर्गमा आउने छैनन् । परवाना बने, आशिक बने फेरि मायाले हराइदियो, त्यसैले पद कम पाउनेछन् । नम्बरवार त हुन्छन् नै । अरू सत्सङ्गमा कसैको पनि बुद्धिमा छैन । तिम्रो बुद्धिमा छ । बाबासँग नयाँ दुनियाँको लागि नम्बरवार हामी सबैले आफ्नो पुरुषार्थ अनुसार पढिरहेका छौं । हामी बेहदको बाबाको सम्मुख बसेका छौं । यो पनि जान्दछौ— आत्मा देख्नमा आउँदैन । त्यो त अव्यक्त चीज हो । उसलाई दिव्य दृष्टिद्वारा देखिन्छ । हामी आत्मा पनि बिन्दी हौं । तर देह-अभिमान छोडेर आफूलाई आत्मा सम्भनू— यो हो उँच पढाइ । त्यस पढाइमा पनि जो विषय (सब्जेक्ट) कठिन (डिफिकल्ट) हुन्छ, त्यसमा फेल पनि हुन्छन् । यो विषय त धेरै सहज छ, तर कतिपयलाई कठिनाइ महसुस (फील) हुन्छ ।

अब तिमीले बुझेका छौ— शिवबाबा सम्मुख बस्नुभएको छ । तिमी पनि निराकार आत्माहरू हौं, तर शरीरको साथमा छौ । यो सबै कुरा बेहदको बाबाले नै सुनाउनुहुन्छ, अरू कसैले सुनाउन सक्दैन । फेरि के दिनेछौ ? उहाँलाई धन्यवाद (थेक्स) दिनेछौ । होइन । बाबा भन्नुहुन्छ— यो अनादि ड्रामा बनेको छ । म कुनै नयाँ कुरा गर्दिनँ । ड्रामा अनुसार तिमीलाई पढाउँछु । थेक्स त भक्ति मार्गमा दिन्छन् । टिचरले भन्ने गर्छन्— विद्यार्थीले राम्रोसँग पढेमा हाम्रो नाम प्रसिद्ध हुनेछ । विद्यार्थीलाई धन्यवाद दिइन्छ । जसले राम्रोसँग पढ्नेछ, पढाउनेछ, उनलाई धन्यवाद दिइन्छ । विद्यार्थीहरूले फेरि टिचरलाई धन्यवाद दिन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— मीठे बच्चे, अमर भव । यस्तै प्रकारले सेवा गर्दै गर । कल्प पहिले पनि गरेका थियौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सधैं नशा र निश्चय रहोस्— हामीलाई पढाउनेवाला कोही शारीरिक टिचर होइन । स्वयम् ज्ञान सागर निराकार बाबाले शिक्षक बनेर हामीलाई पढाइरहनुभएको छ । यस पढाइबाट नै हामीलाई सतोप्रधान बन्नुछ ।
- २) आत्मारूपी दीपकमा सधैं ज्ञानको घिउ थप्नु छ । ज्ञान घृतबाट सधैं यस्तो प्रज्ज्वलित रहनु छ जसले गर्दा मायाको कुनै पनि तुफानले हल्लाउन नसकोस् । पूरा परवाना (पुतली) बनेर शमा (ज्योति)मा स्वाहा हुनु छ ।

वरदानः— रूहानी अथोरिटीका साथसाथै निरहंकारी बनेर सत्य ज्ञानको प्रत्यक्ष स्वरूप देखाउने सच्चा सेवाधारी भव जसरी वृक्षमा जब सम्पूर्ण फलको अथोरिटी (शक्ति) आउँछ, तब वृक्ष भुक्दछ अर्थात् निर्माण बनेर सेवा गर्छ । यस्तै रूहानी अथोरिटीवाला बच्चाहरू जति धेरै अथोरिटी उति निर्माण र सबैको स्नेही हुन्छन् । अल्पकालको अथोरिटीवाला अहंकारी हुन्छन् तर सत्यताको अथोरिटीवाला अथोरिटीका साथसाथै निरहंकारी पनि हुन्छन् । यही सत्य ज्ञानको प्रत्यक्ष स्वरूप हो । सच्चा सेवाधारीको वृत्तिमा जति अथोरिटी हुन्छ, उसको वाणीमा उति नै स्नेह र नम्रता हुन्छ ।

स्लोगनः— विना त्याग भाग्य प्राप्त हुन सक्दैन ।